

Така, както си е била, но въ такъвъ случай да се опрѣдѣли еднаква заплата на всички владици. Тогава, обаче, данъкътъ въ една епархия щѣлъ да бѣде много, а въ друга малко. Не се съгласявали сжщо, щото всичкия доходъ на епархиитѣ да се събира въ една обща каса, та отъ нея да се плаща на всички владици по равно, защото тогава поголѣмитѣ епархии щѣли да плащатъ за по малкитѣ, а комуто трѣбвало владикѣ, той да се надържа и да му плаща. Освѣнъ това много отъ прѣдставителитѣ, като Желѣзническиятъ (Старо Загорскиятъ), Тулчанскиятъ и др. съставили нови епархии, а отъ това въ другитѣ епархии се намаляватъ вѣнчилата. И накрай Чинтуловъ прибавя: „Всѣки прѣдставитель защищава правото на епархіята си, състави си сега понятіе отъ такѣва домогваніе и разногласия какво добро и леко за народа можи да произлезѣ, дано провиденіето умѣдрѣше сичкитѣ, щото да се съгласятъ въ онова, щото е добро и леко и полезно за цѣлъ народъ“. (Протоколи, цит. год., стр. 163). — Въ писмо отъ 24. IV. съобщава на ново за разногласието, което владѣло всрѣдъ прѣдставителитѣ при разпрѣдѣлението на епархиитѣ, и че за начало се взело старото разпрѣдѣление, тъй че, епархиитѣ станали много, а различието било голѣмо въ количеството на вѣнчилата, и отъ това произлѣзла разлика въ разпрѣдѣлението на дажбитѣ. Вънъ отъ това, понеже Търновската епархия, оставила земитѣ си отсамъ Балкана, то Старо Загорския прѣдставитель образувалъ нова епархия, като включилъ и Ново Загорската кааза, която спадала къмъ Сливенския мютесарифлъкъ (губернаторство). Но за да не се лиши Сливенската епархия отъ тази кааза, Чинтуловъ иска да се потрудятъ колкото се може по-скоро и се направи едно прошение отъ страна на Ново-Загорци до съборътъ, съ което да искатъ